

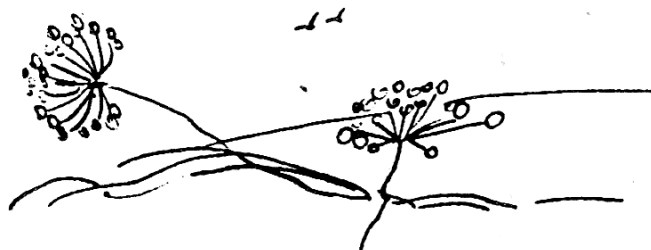
DUŠIČKOVÉ
AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

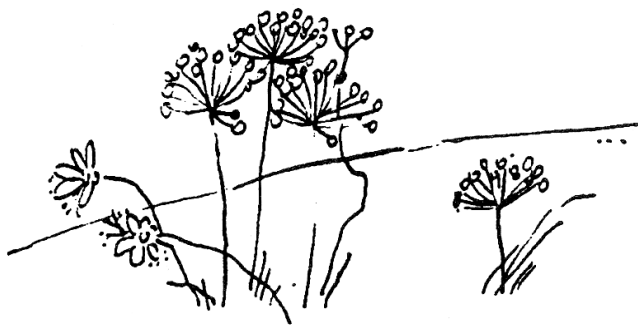
březen – říjen 2011

35

Jako Ježíš umřel a vstal z mrtvých, tak s Ježíšem přivede Bůh i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. A jako pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu.

Já jsem vzkříšení a život, praví Pán. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít, a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.

Bože, ty jsi původce našeho života a tvůj Syn nás svou smrtí a vzkříšením vykoupil, abychom celým svým životem směřovali do tvé slávy. Smiluj se nad svými zemřelými služebníky a pro jejich víru a naději ve vzkříšení je přijmi k sobě do věčné blaženosti. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Obsah

Dušíčkové zamyšlení	2
Brodské hřbitovy	3
Babička	5
Rozhovor s varhaníkem Lukášem Adamcem	6
Balada o Pánu Ježíši, Panně Marii a svatém Petru	8
Pozvánka do knihovny	9
Kronika	10
Zmrtvýchvstání	11
Letní tábor Kukle 2011	12
22. světové skautské jamboree Švédsko 2011	15
Tábor v Jeníkově a vzpomínka na Jana Pavla II	17
Z Havlíčkova Brodu do Madridu	18
Farní den	20
Z léčebny	21
Podzimní	22
Dušíčky v rozmezí jedné generace	23

Poznámka: V tomto čísle Agapé jsou z velké části použity kresby od J. Moštkové.

Pout', Dušíčky, Štědrý den...

Co mají tyto tři dny společného?

Když se přijdete večer podívat na hřbitov, budou tam v těchto dnech na mnoha hrobech zapálené svíčky. V těchto třech dnech chodí lidé více než jindy na hřbitovy a vzpomínají na své blízké. Více si uvědomují spojení života pozemského se životem na věčnosti.

Doufáme, že i toto „Dušíčkové“ číslo farního časopisu Agapé vám poskytne zajímavé čtení a posilní naši víru a naději v život na věčnosti, kde se chceme všichni radovat v Boží blízkosti ze setkání s našimi drahými.

redakce

Dušíčkové zamyšlení

S pokračujícím podzimem ubývá světla a přibývá tmy. Listí na stromech postupně ztrácí zelenou svěžest, na krátkou dobu se vybarvuje do krásných barev podzimu, ale nakonec opadá a v podzimním vlhku jeho krása brzy zaniká. Příroda se ukládá k zimnímu spánku. Zdá se jako by umírala. Kdybychom neměli zkušenosti z předcházejících let svého života a nevěděli, že znovu přijde jaro a všechno ožije, museli bychom být velice smutní a cítit se i my sami ohrožení ve svém bytí.

Do této situace je zasazen dušíčkový týden. Každý rok na začátku listopadu vzpomínáme na naše zemřelé, navštěvujeme hřbitovy, upravujeme hroby a snad se také za naše zemřelé modlíme. To je to nejcennější, co jim můžeme dát.

Dušíčkový týden začínáme 1. listopadu slavností Všech svatých. Náš pohled a myšlenky jsou vedeny do nebe. To je náš cíl, cíl našeho života. V podzimním čase se ve světle víry díváme do nebe, na krásu Božího království. Vzpomínka na naše zemřelé, na duše v očistci, nám ukazuje cestu k tomuto cíli. Veliký světec a teolog sv. Jan Zlatoústý nás vybízí: *„Pojďme jim na pomoc a vzpomínejme na ně. Jestliže Jobovi synové byli očistěni obětí jejich otce, proč bychom měli pochybovat o tom, že naše obětní dary za mrtvé jim přinášejí nějakou útěchu? Neváhejme a pojďme na pomoc těm, kteří jsou mrtví, a obětujme za ně své modlitby.“*

V nebi se na vděčnost nezapomíná tak jako tady na zemi. Oni nám to štědře oplatí. Tady na zemi i potom, až budeme podobnou pomoc potřebovat my.

P. Hroznata Pavel Adamec, O. Praem

Brodské hřbitovy

V minulých dobách bylo společenství živých a zemřelých vnímáno silněji než dnes. Zesnulí byli pochovááni přímo uprostřed křesťanské obce – okolo kostela. Tak tomu bylo také v Brodě, kde jsme už od 13. století měli hlavní hřbitov při kostele Nanebevzetí Panny Marie. Když císař Josef II. roku 1784 nařídil, aby z hygienických důvodů byly hřbitovy uvnitř měst a větších obcí uzavřeny a nové zakládány za městskými hradbami nebo za vsí, byl tento prastarý brodský hřbitov zrušen. Jeho zeď byla postupně bourána a definitivně zmizela roku 1858. Za děkana Vančury, který zde působil v letech 1872 – 1907, bylo prostranství bývalého hřbitova změněno na malý park a několik vzácných náhrobků a náhrobních desek vloženo do zdi děkanského kostela.

Další německobrodské křesťanské hřbitovy se nacházely za městskými hradbami u kostela sv. Vojtěcha, u kostela sv. Kateřiny a u kostela Nejsvětější Trojice. Nejstarší zmínka o hřbitově u sv. Vojtěcha je z roku 1598. Listina Martina, hraběte z Thurnu, se zmiňuje o tom, že nová fortna proražená v hradební zdi na západní straně města bude užívána k tomu, aby mrtví mohli být odneseni ke kostelu sv. Vojtěcha. Na vzácné renesanční vstupní bráně je v českém nápisu jako rok založení hřbitova uveden rok 1617.

Na dolním předměstí na druhém břehu Sázavy byl při starém hornickém kostelíku sv. Kateřiny už ve středověku zřízen městský špitál a jak bylo obvyklé při špitálními kostele hřbitov. (Snad aby to zemřelí ze špitálu neměli daleko.)

Obyvatelům svatotrojického předměstí na severní straně za hradbami sloužil hřbitov u Nejsvětější Trojice. Kostel byl sice založen až roku 1719, ale průzkum zjistil, že se zde pohřbívalo již ke konci 17. století. Je tedy možné, že už před Sv. Trojicí zde stál menší kostelík nebo kaple. Také tento hřbitov stejně jako ten u sv. Kateřiny byl zrušen podle dekretu císaře Josefa II.

Ze všech čtyř starých německobrodských hřbitovů zůstal jediný - u sv. Vojtěcha. Zde byli pochovááni katolíci i nekatolíci, bezvěrci a dokonce i židé. Vedle hrobek nejbohatších měšťanů jsou zde náhrobky kněží, profesorů gymnázia, rodičů Karla Havlíčka a jiných proslulých osobností, ale také prosté hroby farníků z města i přifařených vsí. Právem je dnes tento hřbitov kulturní památkou chráněnou státem. V roce 1935 měl být rozhodnutím okresního úřadu uzavřen, ale pro nedostatek pohřebních míst na novém hřbitově nad městem při pražské silnici se zde pochovávalo až do konce 40. let.

Poměrně početná židovská obec měla svůj hřbitov za městem při silnici směrem na Ledec, nyní na Ledecké ulici. Po vyvraždění židů za druhé světové války zůstal opuštěný.

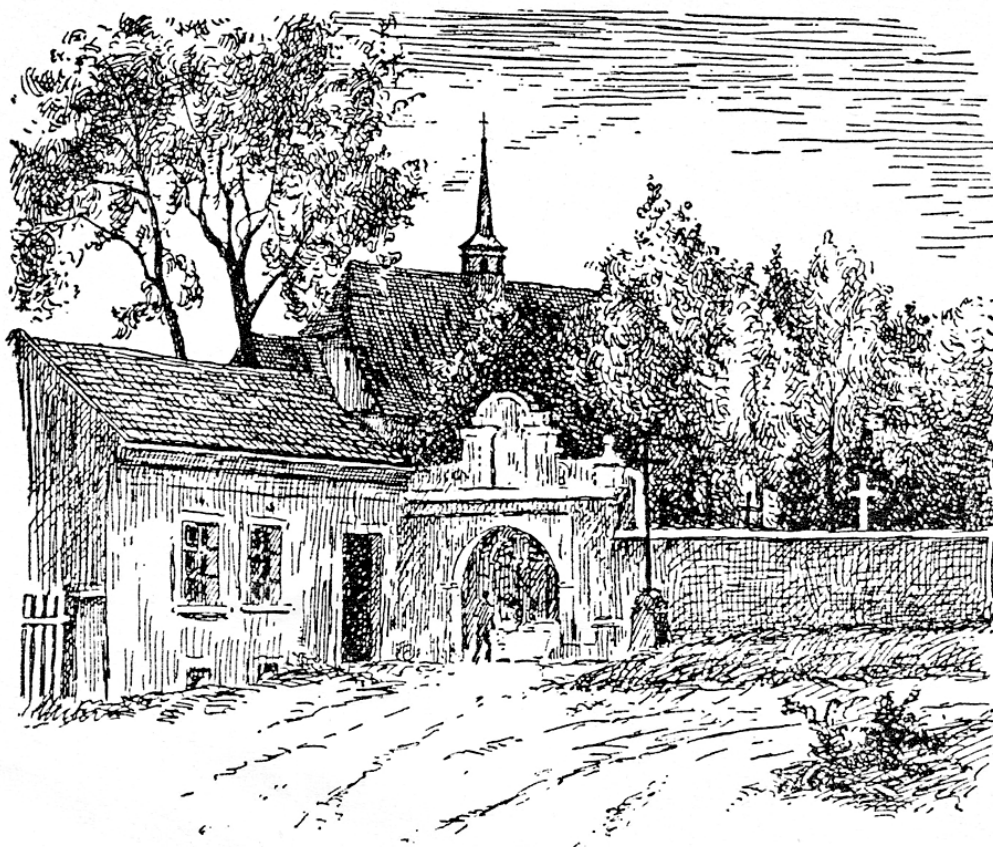
Nejmladším pohřebním místem v našem městě je kolumbárium v kostele Československé církve z 20. let 20. století.

Kromě těchto stálých hřbitovů byla na okraji města ještě tři dočasná pohřebiště. Vojenský hřbitov z doby napoleonských válek, na němž byli pochováni Napoleonovi vojáci ze zdejšího vojenského tábora, se nacházel severně od kostela sv. Vojtěcha, v místech, kde se říkalo Na Prempíru. Během první světové války byl pro uprchlíky z míst největších bojů, z Haliče a Bukoviny, zřízen obrovský uprchlický tábor z dřevěných baráků Na Rozkoši. Mnoho jich zde zemřelo, většinou při epidemii tyfu, a jejich téměř zapomenutý hřbitov můžeme najít v lesíku za novým hřbitovem nad Rozkošskou stráň.

Poslední, dnes úplně zaniklé pohřebiště, bylo objeveno náhodou při výstavbě sídliště Výšina. V místech bývalého popraviště, tedy Na Spravedlnosti, bagr v hloubce sotva půl metru odkryl kosti a lebky někdejších odsouzenců.

O Dušičkách všichni myslíme na své nejbližší, příbuzné a přátele, kteří nás předešli do věčnosti. Navštěvujeme jejich hroby. Připomeňme si ale také tato místa posledního odpočinku lidí úplně neznámých, pro tento svět (ne však pro Boha) už dávno zapomenutých.

J. Staněk

Babička

Přišla drobná shrbená stařenka.

Usmívá se.

Má droboučké ruce a jasný, jakoby dětský pohled.

„To jsem ráda, že tě konečně vidím,“ spráskne ruce. „*Uvidíme Boha tváří v tvář*. To je v katechismu, chodila jsem na něj, když mi bylo sedm, a teď je mi devadesát, víš? Devadesát – to je spousta let.“

Pánbůh se na ni něžně podívá.

„Pro mne je to tak málo,“ zamumlá si.

„Teď se už od sebe nikdy neodloučíme, že ne? Modlila jsem se za to každé ráno a každý večer. Došly ti moje modlitby?“

„Pokaždé,“ přitaká Pánbůh.

„Slušelo by se před tebe předstoupit v něčem pěknějším, Pane,“ uhladí si stařenka zástěru. „Víš, chodím tak už tolik let... Byla bych nerada, kdyby sis to vykládal jako nedostatek úcty, Pane. Vid', že jsem tě neurazila? Mrzelo by mě, kdybych od tebe musela zůstat daleko, než si koupím nové šaty. Teď už nás nic nesmí rozdělit, Pane, už nic!“

„Už nic,“ opakuje Pánbůh.

„Podívej. Tady mám takovou maličkost pro Pannu Marii,“ vytáhne z kapsy malou krajkovou dečku. „Sama jsem ji háčkovala. Kdy jí to můžu dát? Ach, Blahoslavená Panna Matka! Jak jsme si spolu rozuměly! Nad postelí mi visel krásný obraz Boží Matky Milostné a Panna Maria mě občas navštěvovala ve snu.“

Ale pro tebe, můj Bože... Taková ostuda! Tobě jsem nepřinesla nic!“ prohledává dál kapsy sukně a zástěry. „Pro tebe nemám nic. Co bych ti taky mohla přinést, Pane? Jsem tady. Ale měla jsem tě ráda, víš? A jak!“ prohlásí s nadšením. „*Celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou...* A pokaždé jsem se řídila tvou svatou a božskou vůlí,“ říká tiše, trochu zastřeným hlasem, snad při vzpomínce na prožité bolesti.

„A přece, podívej,“ položí na stůl malou knížečku, celou ohmatanou, odřenou, s uvolněnými listy.

„To je moje modlitební knížka. A tohle – to zbylo z mého růžence,“ řekne a položí na stůl několik opotřebovaných a zčernalých kousků.

„To je ale krásný dárek!“ raduje se Pánbůh. „Ne, už se od sebe nikdy neodloučíme.“

Potom zavolá andělíčka tajemníka.

„Ať babičku doprovodí k mým dětem,“ řekne a odvrátí se k oknu, protože se mu samým štěstím vehnaly slzy do očí.

Převzato z knihy **Z Boží kanceláře**, napsala Lia Cerrito,
vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, roku 2000

Rozhovor s varhaníkem Lukášem Adamcem

Prosím, můžete se čtenářům časopisu Agapé stručně představit? Podle příjmení můžete být příbuzný s naším panem vikářem.

Jmenuji se Lukáš Adamec, je mi 29 let a bydlím ve Věži nedaleko Havlíčkova Brodu. Ve zdejší farnosti působím jako varhaník, zejména na nedělní dopolední bohoslužbě v 9 hodin. Shoda příjmení není čistě náhodná, jsem synovcem pana vikáře.

Jaké je Vaše zaměstnání?

Pracuji jako správce počítačové sítě v počítačové firmě.

Kde jste se naučil hrát na varhany?

Začínal jsem asi jako každý varhaník hrou na klavír. Pod vedením mého otce (též varhaníka) jsem získal základní znalosti a techniku. Dále jsem se pak vzdělával sám a k varhanům to byl už jenom krůček. Začínal jsem v kapli sv. Jana Nepomuckého ve Věži a dále pak ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Skále.

Jak jste se dostal ke hraní v kostele v Havlíčkově Brodě?

Bylo to ještě za P. Ladislava Nováka – zastupoval jsem jednou na nedělní večerní mši, ze které se pak postupně stala pravidelná účast při nedělní bohoslužbě za hracím stolem.

Jaké je Vaše oblíbené ordinárium a píseň z kancionálu?

Moje oblíbené ordinárium je od Petra Ebena a dále pak od Zdeňka Pololánika, které zde ještě nehrajeme. Oblíbenou písní je adventní píseň číslo 129 „Volá hlas“.

Máte nějaké oblíbené hudební skladatele?

Výčet skladatelů by byl asi větší, ale rád vzpomenu zejména dva slavné francouzské skladatele. Jsou to César Franck a Louis Vierne.

Jak se věnujete doma přípravě na hraní v kostele?

Jelikož hrají již asi 15 let, moje příprava je dnes již minimální. Výjimkou jsou přípravy zejména na velikonoční svátky, přenosy do rádia apod., kdy je příprava nezbytná.

Hrajete ještě v jiných kostelích?

Dříve jsem působil ještě v jiných farnostech, ale z časových důvodů se mimo zdejší farnost vyskytuji již jen při zvláštních příležitostech.

Máte absolvovaný nějaký varhanní kurz a podobně?

Ne, nemám žádný varhanní ani klavírní kurz nebo vzdělání. Narodil jsem se s absolutním hudebním sluchem a hra byla pro mne vždy koníčkem.

Jaké jsou Vaše další zájmy a koníčky?

Rád improvizuji na klavír, zajímám se o design a interiér a mým koníčkem je i moje práce. Ve volném čase se věnuji boxu, fitness, vysokohorské turistice a cestování.

Máte nějakou zajímavou varhanní příhodu?

Téměř okamžitě si vybavuji jednu veselou příhodu, kdy jsem dobíhal k varhanům na čas a začínal hrát s rozvázanými tkaničkami.

Komplikace začaly v momentě, kdy se mi jedna z tkaniček zasekla v pedálnici. Nakonec se však podařilo toto omezení eliminovat a celá situace dopadla „téměř“ bez povšimnutí ☺.

Děkujeme Vám za rozhovor.

redakce

Balada o Pánu Ježíši, Panně Marii a svatém Petru

Svatý Petr stěžoval si jednou Kristu Pánu,
že nebude dále hlídat už nebeskou bránu.
„A proč, milý Petře?“ Kristus se ho táže,
že až zmatek sálá z jeho tváře.

„To je proto, Mistře milý,“ Petr na to praví,
„každou chvíli cizí lidé v nebi mne tu zdraví.
Dobře vím, že nevpustil jsem je přes zlaté dvěře,
kde se tedy tolik duší cizích tady běře?

Nemohu přec trpět takovéhle zmatky.
Proto Ti klíč zlatý vrátím raděj zpátky.“
„Vzpomínám si,“ v pláči praví, „když jsi mi ho svěřil,
a já, odpusť, nebes bránu asi špatně střežil...”

Zadívá se mile Kristus v smutné oči jeho,
vždyť zná dobře horlivého apoštola svého.
„Nuže, Petře milý, dávej dobrý pozor,
jenom tobě dal jsem klíče, v nebi svěřil dozor!”

Odchází zas potěšený ke svěřené bráně,
kde na něho zas už chvíli čeká Matka Páně.
Usmívá se hezky na něj, Matka Boží svatá,
jde si pro své dítě - proto tolik chvátá.

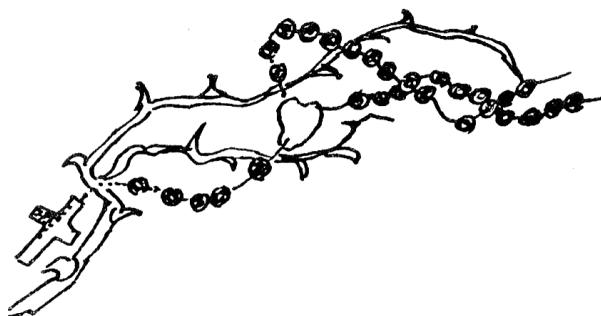
Všecek rozechvělý, klíč svůj hledá zlatý,
krásou Panny nejmocnější údivem je jatý.
„Matičko má, pomoz,“ volá znovu dítě.
„Dobrý Petře,“ Matka dí, „otevři mi hbitě.
Vrátím se zas brzy,“ z dálky jenom praví,
kynem ruky naposledy strážce brány zdraví.

Netrvá to dlouho, na bránu kdos buší.
„Kdo to as je,“ povídá si, „co je to za duši,
která to do nebe nějak tuze spěchá.“
Běží zas otevřít, ihned všeho nechá.

„Ó Maria, ave,“ sbor andělů zpívá,
udivený Petr na plášť se jí dívá...
mne si znovu oči, zornice se šíří,
vždyť pod jejím pláštěm vidí nohy čtyři.

Za ní rovnou běží k trůnu Pána Krista.
„Pohled' Mistře,“ vzrušen praví, „Matička Tvá čistá
pod svým pláštěm skryla jednu duši zase
a ta už se raduje v nebes slavném jase...“

„Nermuť se už proto, je to Matka moje,
ať si vodí sem do nebe všechny děti svoje.
Kdo miluje Matku, miluje i Otce -
proto nechť si dělá Matička má, co chce!“

Pozvánka do knihovny

S blížící se zimou a dlouhými večery Vás co nejsrdečněji zveme do farní knihovny
doplněné knížkami nejvyšší křesťanské četby.

Benedikt XVI.: Světlo světa (rozhovor s Peterem Seewaldem)

Tomáš Špidlík: Vatikánské promluvy

Tomáš Halík: Vzdáleným nablízku

Tomáš Halík: Smířená různost

Alexandr Meň: Syn člověka

Guy Gilbert: Buďte světlem

Kateřina Lachmanová: Zamknuté zevnitř

Louis de Wohl: Dobývat nebe (život sv. Kateřiny Sienské)

Maria Calasanz Zieschová: Dokonalá svoboda

Jaroslav Olšava: Domácí čítanka 3

Miloš Doležal: Chtěl jsem být blanickým rytířem (kniha rozhovorů)

A. S. Urbanová: Domov a svět (život malíře Václava Brožíka)

Miroslav Míčko: Malíř svého lidu (život Mikoláše Alše)

J.S.

Kronika

Matrika pohřbených leden - srpen 2011

Jan Jelínek (1966), Marie Průšová (1926), Rudolf Mach (1936), Rudolf Niederle (1928), Božena Pártlová (1919)

Vlasta Chmelová (1934), Růžena Hyršová (1928), Irena Cetanová (1922), Josef Novák (1928), Jan Bosácký (1967), Jan Maršík (1943), Božena Korená (1940)

František Němec (1952), Marie Neuvirtová (1924), Květoslava Štorková (1925), Ludmila Svobodová (1930), Pavel Kottink (1944)

František Špinar (1919), Marie Bencová (1923), Marie Moravcová (1928), Ludmila Adamcová (1920), František Suchan (1925), Andrej Zembuch (1931), Ladislav Glose (1934), Blažena Domkářová (1921), Zdenka Hübelbauerová (1927)

Jaroslav Sláma (1957), Marie Petrlíková (1920), Jiří Blahník (1927), Anna Sommerová (1943), Katarína Blažková (1931), Vlasta Kalinová (1922), Františka Léblová (1919), Bohuslav Tecl (1931), Pavel Čížek (1967), Juraj Kořán (1946), Anežka Feltlová (1934)

Josef Godla (1959), Josef Novotný (1922), Ing. František Mejstřík (1935), Jitka Němcová (1954), Antonín Bártil (1927), Marie Maixnerová (1934), Miloš Eis (1968), Josef Novák (1947)

MUDr. Jiří Pecha (1934), Miloslav Bukovský (1941), Jana Chalupová (1941), Milan Godla (1960), Marie Miksová (1921)

Josef Stražil (1929), František Kumbár (1929), Jaromír Andres (1937), Ing. Ladislav Med (1939)

Matrika oddaných leden - srpen 2011

Luboš Staněk a Magda Janáčková
Tomáš Marek a Marcela Vydrářová
Petr Kruntorád a Jaroslava Kruntorádová
Josef Šimánek a Jana Fichtnerová
Roman Dušek a Ing. Lenka Fantová

Matrika pokřtěných leden - srpen 2011

Štěpán Petr Avuk, Filip Jež, Evžen Pospíchal, Štěpán Petr Rosecký, Lukáš Kučera, Jakub Václav Kořínek, Karel Fialka, Nikola Pustinová, Tadeáš Pavel Hejkal, Lukáš Satrapa, Eliška Trtílková, Adéla Marie Pospíchalová, Václav Jan Tulis, Kristýna Klofáčová, Adam Vojtěch Langr, Eliška Jitka Mašterová, Natálie Sojková, Filip Mach, Kristýna Panská, Pavel Petr Suchomel, Vojtěch Jakůbek, Adam Štěpán Janáček, Eliška Olga Meruňková, Lukáš Miřátský, Erin Anna Dočekalová, Tomáš Zavřel, Anna Vrhelová, Marie Kuboušková, Štěpán Vacek, Nikola Vojtěchová, Ing. Lenka Fantová, Jaroslav Josef Sedlák, Kateřina Jitka Sedláková, Anežka Kristina Laura Veletová, Andrea Marie Bečvářová, Hana Pytlíková

První svaté přijímání v červnu 2011

David Bartoň, Zdeňka Borská, Lucie Melechovská, Janusz Brzyśko

Katechetka: Mgr. Eva Drahozalová

Vladimír Holan

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Stanislavu Zedníčkovi

Že po tomto životě mělo by nás jednou vzbudit
úděsné ječení trub a polnic?
Odpusť, Bože, ale utěšuju se,
že počátek a vzkříšení všech nás nebožtíků
bude ohlášen tím, že prostě zakokrhá kohout...

To potom zůstaneme ještě chvíli ležet...
První, kdo vstane,
bude maminka... Uslyšíme ji,
jak tichounce rozdělává oheň,
jak tichounce staví na plotnu vodu
a útulně bere z almárky kávový mlýnek.
Budeme zase doma.

Letní tábor KUKLE 2011

O letních prázdninách roku 2011 jsme se stejně jako v předchozích dvou letech vydali na tábor k rybníku Kukle mezi Horní Věžnicí a Polnou. Rovery a vedení zde čekaly rovné tři týdny života s oddílem, skauty dva a půl týdne a vlčata týdny dva. Tábor netradičně zakončil víkend s rodiči.

Kromě mnoha hrátek, sportovních i vzdělávacích aktivit patří nerozlučně k táborovému životu našeho oddílu i společné „duchovno“ – kromě pěti společných bohoslužeb se všichni účastníci tábora (většinou po dvojicích) podíleli např. na přípravě ranních a večerních modliteb plných zpěvu, četby rozličných textů, rozjímání, díky i proseb. Je velkým zážitkem naplno prožívat Boží blízkost v kruhu přátel v chrámu přírody...

Že to stálo za to a že je na co vzpomínat, naznačuje i následující článek.

Tábor zahájilo dvoudenní pracovní "soustředění" vedení oddílu a roverů - pořádně jsme potrápili dvě auta a dvě káry naložené spoustou věcí, postavili jídelnu, kuchyň včetně polních kamen z jílu a kamení vybavených troubou, dovezli loď, vypůjčenou plachetničku atd., doladili našlapaný táborový program a ve středu ráno vyrazili zpět do Havlíčkova Brodu na nakládku skautů i materiálu. V průběhu středečního odpoledne vyrostlo na louce u Kukle sedmnáct podsadových stanů a další nezbytné zařízení.

Nezaháleli jsme ani v dalších dnech - postupně se objevilo molo, dvě tee-pe a další. Kromě práce si ale skauti již užili i lezení na horolezecké stěně, část kurzu první pomoci a samozřejmě úvod etapové hry. Ta letošní skautská nesla název "La Résistance" a sledovala příběh skauta, legionáře a válečného hrdiny Jaroslava Čermáka, který spolu s partou kluků (ve věku od 11 do 15 let) utekl za 2. světové války z německého pracovního tábora a po 200 km pochodu se přidal k francouzským partyzánům. Úvodní etapou tak byl noční útěk (ve 4 hodiny ráno) a hledání partyzánského tábora. V dalších dnech si naši mladí partyzáni vyráběli radiový přijímač (krystalku) apod. Po nedělním příjezdu vlčat tábor opět o něco ožil a počet táborníků se ustálil zhruba na 30 lidech.

Na počátku druhého týdne se slibně rozjela etapovka vlčat "Atlantis". Vlčata jakožto posádka sira Francise Drakea v ní hledala bájnou Atlantidu a její poklady. Navíc proběhly první dílny - vyráběly se lampióny, letadélka, turbánky, papírové modely i origami. V úterý nás čekalo pokračování nácviku první pomoci, ale i lukostřelba či trénink ovládání kanoe. Vlčata po dlouhém hledání našla na dně moře potopené zbytky Atlantidy a z prastarého pergamenu vyčetla, že její obyvatelé se před zánikem ostrova rozdělili na šest skupin a každá si s sebou odnesla jeden z šesti klíčů ke společnému pokladu. Vzniklo tak šest starých civilizací, jejichž prozkoumání bude dalším vlčáckým úkolem. Postupně se nám podařilo postavit táborovou 10 m vysokou vázanou rozhlednu! Otevřel se nám tak pohled na tábor z ptáčích perspektivy.

Ve středu jsme se mimo jiné vydali na výlet do Polné do židovské synagogy a muzea - skauti tak mohli zavzpomínat na loňskou etapovku "Hilsneriáda" o procesu s Leopoldem Hilsnerem – o tématu stále aktuálním: náboženské i rasové nesnášenlivosti, předsudcích a davové manipulaci... Večer vypukl oblíbený program "Kdo si hraje nezlobí" - každý si

mohl vybrat z oddílové bedny s deskovými hrami, hrát celý večer a popíjet k tomu cappuccino.

Deštivý čtvrtek vlčata zaplnila hrami v tee-pee a lukostřelbou, skauti v rámci etapovky zachraňovali sestřeleného britského letce - ve stanoveném limitu se to nakonec podařilo Ledňáčkům. V pátek se vlčata vypravila do dalších dvou říší – k Mississippiu a Mughalům, skauti se zapotili nad mapou, mnoha čísly a pravítky, když propočítávali různé varianty navigace spřátelené partyzánské skupiny. Před polednem nás navštívili broďští duchovní otcové a spolu s nimi jsme slavili mši sv. Páteční odpoledne bylo ve znamení sportu - hráli jsme lakros, stříleli z luku, lezli na stěně a rozhledně, závodili na lodích atd.

Slunečné sobotní ráno jsme zahájili oddílovou "výzvu" - snídání na stromě! Úkol jasný - vylézt všichni na jeden strom a nasnídat se na něm. Podařilo se! Krom etapovek jsme se ještě při velké bojovce změnili na čtyři vesnice na "Pustém ostrově" - cílem bylo nasbírat dostatek materiálu a surovin na stavbu chatrče, nasycení vesničanů, nalézt bonusové vybavení ve vraku lodi atd. Den zakončil druhý táborový slibový oheň - slibovalo hned šest vlčat. Jako host se ho zúčastnil br. Wabi - Luděk Záleský! V neděli nás čekal lakrosový turnaj.

Hned na začátku třetího týdne jsme poprvé vyzkoušeli lanovou překážku pro dvojice "Jakubův žebřík" a skauti se vydali mimo tábor na dvoudenní etapu - podpůrnou misi vylodění spojeneckých vojsk v Normandii. Úkoly se podařilo beze zbytku splnit oběma družinám a v pořádku se vrátily v úterý v poledne. Následným review letošní etapovka skautů skončila. Vlčata po noční návštěvě pirátského sídla Maracaibo úspěšně složila všech šest klíčů (kusů jakési stavebnice, na nichž po správném zasazení do sebe lze přečíst text) a již vcelku hladce našla místo úkrytu Atlantidského pokladu! Večer nás navštívil br. Jestřáb – Josef Tichý a spolu s ním jsme slavili „polní“ mši sv.

Úterní noc byla velkým okamžikem pro starší vlčata, která prošla přijímacím rituálem ke skautům - převozníkem dopraveni k ohni na (polo)ostrůvku na Kukli všichni (každý zvlášť) přijali nabídku stát se skautem nováčkem. Jejich nový rádce je následně vyprovodil na první skautský úkol - pouze s malou svíčkou se samostatně vrátit do tábora. Podařilo se to všem - někteří dokázali donést svíčku do tábora hořící, jiní museli dojít nelehkým terénem po tmě...

Středeční dopoledne bylo vyhrazeno pro tradiční brigádu v lese. Krom vyčištění koryt přes cesty jsme pálili ořezané větve. Odpolední topoorient'ák protáhl nohy i prozkoušel orientační a mapové dovednosti. Den zakončily druhé táborové dílny.

Čtvrtek byl trochu klidnější - prostor byl pro nácvik divadelního představení pod vedením Pavla i pro stavbu závěrečného (slibového) táborového ohně. Úspěch slavila hra pro skauty s názvem "Rybolov", ve které si vyzkoušeli nejen své obchodnické vlohy.

Spolu s pátkem přišlo loučení s těmi, kteří nezůstávali na rodinný víkend, vyhlašování bodování, konzumace sladkých odměn atd. Již před úderem 15. hodiny se začali sjíždět první nedočkaví rodiče, sourozenci a přátelé.

Rodinné víkendové zakončení tábora

Chvíli trvalo, než se rodiče prokousali záplavou zážitků svých ratolestí, dosyta se poobjímali a povyprávěli si, pak již ale odstartovalo divadelní představení v režii vlčat (Brodské pověsti v obrazech) a skautů (Jára Cimrman - Hospoda na mýtince). Humor nás neopustil až do pozdních hodin, kdy se sedělo s buřty a kytarou u ohně. Některé sice na chvíli opustil, když se začaly rozepisovat noční hlídky, ale i to se podařilo.

Aby si rodiče vyzkoušeli táborový život se vším všudy, čekala je ráno společná rozcvička i prohlídka stanů od skautů a vlčat - a můžete si být jisti, že ti ji vzali opravdu důkladně:-) I přes důslednost byla udělena vlajka čistoty! Během dne pak byla možnost vyzkoušet si tradiční táborové aktivity jako lezení na stěně či Jakubovu žebříku, lukostřelbu, lakros, slalom na kanoi, navštívit táborovou rozhlednu atd.

Ač nám počasí nepřálo, s bojovností se rodinné týmy vrhly i do odpolední terénní osmisměrky. Večer byla pro zájemce naposledy otevřena táborová sauna - zima v ní opravdu nebyla!

V neděli nás krom dopolední bohoslužby (a cukrárny) v Polné čekal poslední společný táborový oběd a pak již "jen" spousta práce, kterou jsme ale společnými silami udolali a tábořiště se tak opět přeměnilo na prázdnou louku uprostřed lesů, kde lišky dávají dobrou noc. Hrstka statečných ještě zůstala do rána, aby naložila materiál na náklad'ák a následně ho za pomoci některých dalších v Havlíčkově Brodě opět složila do kůlny na faře. Díky nepřízní počasí zabralo ještě několik následujících dnů čištění, sušení, umývání, rovnání a uklízení táborového vybavení, ale i to se díky přičinění několika "dobrých duší" zdárně podařilo. Díky všem kdo přiložili ruku k dílu!

Petr Vondráček – Cid
www.blesk.skauting.cz

22. světové skautské jamboree Švédsko 2011

Co je to jamboree?

Každé čtyři roky se setkávají tisíce skautů a skautek z celého světa na jednom místě, většinou na jiném kontinentu. Skauti postaví velké stanové město, aby zde zažili dva týdny plné aktivit a dobrodružství. Je to úžasná událost a jedinečná příležitost zažít na vlastní kůži střetnutí kultur, možnost se setkat a spolupracovat s lidmi z jiných zemí. To je světové skautské Jamboree! Název jamboree, znamenající slavnost nebo setkání lidí, kteří přišli z různých stran, je převzat od severoamerických indiánů.

Účastní se děti od 14 do 17 let, které jsou rozděleny dle národností do skupin zvaných kontingenty. Každý stát má jeden kontingent, do kterého patří skauti registrovaní pod Světovou organizací skautského hnutí. Nyní je zde registrováno 160 států. Akce je podporována tisíci mezinárodních dobrovolníků a speciálním skautským fondem solidarity, který zajišťuje, aby přijeli zástupci z co nejvíce zemí. To vše znamená budování míru na celosvětové úrovni.

Světové skautské Jamboree je bez pochyby jedinečná zkušenost: pro účastníky, pro servisní tým a také pro návštěvníky, kteří se přijedou na Jamboree podívat.

Zakladatel skautingu R. Baden-Powell plánoval konání velké slavnosti k příležitosti 10letého výročí trvání skautingu, ale vzhledem k první světové válce, kde zahynulo mnoho skautů, se první setkání, na které byli pozváni i skauti z jiných zemí, konalo až v roce 1920. Historické události tvarovaly i pravidla konání Jamboree.

22. Světové skautské jamboree se konalo ve Švédsku v tomto roce. Zúčastnilo se ho asi **30 000 skautů** z celého světa a **10 000 členů servis týmu**. Z České republiky se do Švédska vypravilo více než 300 skautů. Téma švédského Jamboree bylo "Simply scouting" (Jednoduše, prostě skauting). Akce se zúčastnili i dva zástupci oddílu BLESK - Lišák - Jakub Weber a Bobr – Michael Weber.

Naše účast na 22. světovém skautském Jamboree ve Švédsku

Jamboree, to je neopakovatelný zážitek pro každého skauta nebo skautku, který se tam mohl podívat. Na jamboree jsme dorazili 27.7.2011 kolem jedenácté hodiny. Rozdělili jsme se do svých jamoddílů a na jednu patrolu a rozprchli se na svá tábořiště, kde na nás čekaly klasické české podsadové stany. Už při stavění za námi chodili lidi a ptali se nás, co je to za divný tent (angl. stan), který tu stavíme, a tak první anglické věty byly o typical Czech tent podsada. Když jsme vše dostavěli, čekala nás, jako všechny Čechy na jamboree, česká zahajovací párty. Tam nás přivítali, následovala společná hra a společná fotka.

Druhý den byl oficiální začátek, další dny nás čekaly různé skautské aktivity. Dokážete si představit, že k nám na tábor přijede 50 lidí z různých koutů světa a stráví tam s námi náš táborový den? Tak takové to bylo, přijeli jsme na 24 hodin do švédského tábora a strávili jsme s nimi den, starali se o nás, vše nám vysvětlovali a byli s námi trpěliví, neopakovatelný zážitek. Každá země má své zvyky, svá tradiční jídla, kroje atd. Bylo to vše velmi zajímavé.

Celé toto skvělé jamboree bylo zakončeno úžasnou slavností, kde nám zahráli slavní zpěváci a skupiny jako Daniel Lemma, Kate Ryan, nebo známá kapela Europe. Vše bylo zakončeno obrovským ohňostrojem a k tomu nám hrála písnička Fireworks od Katy Perry.

Další den byl ve znamení balení, uklízení a odjezdu. Všichni jsme si mimo několika vyměněných nášivek, šátků a triček odvezli neopakovatelný zážitek na celý život.

Michael Weber – Bobr
www.blesk.skauting.cz
(redakčně zkráceno)

Tábor v Jeníkově a vzpomínka na Jana Pavla II.

Kdo by neznal jméno Jan Pavel II.? Věřím, že po letošním tradičním farním táboře v Jeníkově se nikdo takový nenajde ani mezi našimi nejmenšími farníky. Právě tomuto člověku s velkým srdcem pro Boha i pro lidi byl tábor věnován. Také naši letošní hosté otec biskup Jan Vokál i Zdislava Černochová z diecézního centra pro mládež nám o něm a svém vztahu k němu přišli povyprávět.

K táboru patří legrace a sport, takže jistě nikoho nepřekvapí, že je možné v létě zahlédnout na louce v Jeníkově partu lyžařů na lyžích z doby mládí našich babiček. A když jsme u historie, tak za zmínku stojí i krásné loutkové představení praprapra...vnučky slavného Matěje Kopeckého, která přijela potěšit malé táborníky i vedoucí. O tom, jaký tábor byl, si budete moci udělat představu návštěvou našich farních webových stránek <http://www.farnosthb.cz/>, kde najdete nejen fotografie a videa z toho letošního, ale i ze všech předešlých táborových ročníků. Dovolím si proto raději kratičké zamyšlení o Janu Pavlu II.

Bylo by toho mnoho, co by o Janu Pavlu mělo být řečeno při vzpomínce jeho jména, ale mám-li stručně zmínit to nejdůležitější, pak by to jistě bylo jeho milující srdce, které ho vedlo k lidem po celém světě a které mu otevíralo i dveře dlouho zavřené a získávalo si sympatie i těch lidí, kterým je jinak víra cizí. Cením si na něm rovněž odvahy dělat kroky, které byly nové či obtížně přijímané, jako byly jeho postoje pokory a omluvy za příkoří způsobená v průběhu historie námi katolíky jinak smýšlejícím a cením si na něm zápal, se kterým uváděl v život novou dynamiku víry po II. vatikánském koncilu. Cením si na něm jeho odhodlání nést bolest stáří a tíhu úřadu do posledních chvil svého života, i když byl jistě

nejen z řad mnohých věřících, ale zejména nevěřící společností vybízen přímo či nepřímo k odchodu na odpočinek. Proč to neudělal? Možná proto, aby nám více než jiným způsobem připomněl, že nesmíme úspěch našeho počínání vždy poměřovat jen výkonností a produktivitou práce, zdravím a krásou. Možná nám více než jinak chtěl připomenout, že započatou cestu je třeba vždycky dokončit, i když bolí a není lehká. Možná své strasti nesl jako svou oběť za nás putující.

Že je škoda že odešel? Nemyslím. Vždyť není daleko žádnému z nás, je tak blízko, jak světci mohou být - jsou totiž blízko Pánu i všem, kdo s důvěrou volají o jejich přimluvu.

Tuším, že v Písmu je psáno jen o jednom člověku, že *“byl mužem podle Božího srdce”*, což byl král David, a Jan Pavel II. by jistě byl druhým.

P.T.

Z Havlíčkova Brodu do Madridu

V druhé polovině srpna se uskutečnilo ve španělské metropoli Madridu celosvětové setkání mládeže s papežem Benediktem XVI. Je to jedno z největších setkání lidí pořádané římskokatolickou církví na planetě vůbec. V Madridu nechyběli ani mladí z naší farnosti.

Z havlíckobrodské farnosti vyrazilo na cestu do Španělska osm poutníků. Naše cesta začala v neděli 14. 8. 2011 odpoledne v Ledči nad Sázavou. V autobuse spolu s námi cestovali i mladí z okolí Ledče nad Sázavou, Prahy a tři děvčata z východního Slovenska. Samotná cesta autobusem na Pyrenejský poloostrov byla dosti náročná a trvala dva dny, proto každý uvítal v půli cesty téměř celodenní přestávku v malebném francouzském městečku Blois a prohlídku úchvatných zámků na řece Loir. Těsně před cílem naší cesty jsme se zastavili na několik hodin v Ávile, rodném městě sv. Terezie od Ježíše.

Městečko El Espinar s 10 tisíci obyvateli, asi 60 km severozápadně od Madridu, se stalo na celý týden útočištěm pro celý náš autobus a skupinu asi 25 Italů z Milána a Říma. Ubytování jsme byli v ubytovně, která nesla název Nazaret. Byly to pokoje pro 4 – 6 poutníků.

Na program bylo, vedle aklimatizace na subtropické počasí, které zde panovalo, především poznávání španělské kultury a života zdejší církve. Nechyběla ani návštěva hlavního města Španělska – Madridu.

Po ubytování a krátkém odpočinku jsme naše týdenní setkání společně s Italy začali ve farním kostele večerní mší svatou. Farníci nás mile přivítali a byli naší „kytarovou“ mší svatou nadšeni.

Heslem setkání byl citát: „*V Kristu zapuště kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry.*“ Každý den dopoledne jsme měli duchovní přednášku, kterou připravil a vedl náš kaplan P. Tomáš. Ve středu to byla přednáška *My... zakořenění v Krista*, čtvrtek se nesl ve znamení *My... základ v Kristu* a v pondělí bylo téma *My... pevní ve víře*. Po asi dvacetiminutové katechezi se každý sám nad ní zamyslel a pak jsme si ji rozebrali ve skupinkách, do kterých jsme byli rozděleni. Těsně před obědem jsme se znovu všichni sešli a společně si řekli, k čemu jsme na skupinkách došli. Ve čtvrtek jsme měli kající pobožnost v místním parku. Samozřejmostí byla každý den mše svatá, společné ranní modlitby, zamyšlení a večerní adorace – vše v mezinárodním duchu společně s italskými kamarády.

Vrcholem Světových dnů mládeže byl příjezd Svatého otce a jeho setkání s mladými. Papež dorazil do Madridu již ve čtvrtek a zdržel se až do neděle. V sobotu se papež spolu s dvoumilionovým zástupem shromáždil na letišti Quatro Vientos, aby zde vedl noční vigilií spojenou s adorací. Naprosto nečekaně však do programu zasáhla prudká

bouře. Naše skupina byla v zadním sektoru, asi 1 km od hlavního podia. Perfektní ozvučení a velkoplošné obrazovky nás spojovaly se Svatým otcem na pódiu. „*Kolem 21:30 se přihnala velká bouře, silný vítr a déšť. Bylo to moc povzbuzující, ta obrovská masa lidí na letišti, kteří tam zůstali přes bouřku, noc i to vedro,*“ přibližuje atmosféru na letišti jeden z havlíckobrodských poutníků. Papež a ani miliony poutníků se nenechaly rozmarný počasí zastrašit a program po chvilce přerušení pokračoval dále. „*Drazí mladí, prožili jsme společné velké dobrodružství. Děkuji vám za obdivuhodný příklad, který jste dali. V Kristu tak jako dnes je vždycky možné čelit životním zkouškám. Nezapomeňte.*“ rozloučil se papež ten večer s mladými. Po skončení vigilie jsme přečkali na letišti až do rána.

Světové dny mládeže byly zakončeny mší svatou na letišti Quatro Vientos, které se účastnily přes dva miliony věřících ze 170 zemí světa. Ve své promluvě papež mladým lidem připomněl především, že autentické následování Krista je možné ve společenství církve. „*Drazí mladí, dovolte mi, abych vás jakožto Petrův nástupce vyzval k posílení této víry, kterou nám předali apoštolové. Postavte Krista, Božího Syna, do středu svého života. Dovolte mi však také, abych vám připomněl, že následovat Ježíše ve víře znamená putovat s Ním ve společenství církve. Nelze následovat Ježíše osamoceně. Kdo podlehne pokušení jednat „na vlastní konto“ či žít víru podle individualistické mentality, která převládá ve společnosti, vystavuje se riziku, že se nikdy nesetká s Ježíšem Kristem, anebo skončí následováním Jeho falešného obrazu.*“

V závěru bohoslužby pak papež mladé lidi z celého světa pozval na příští Světové dny mládeže, které se uskuteční v roce 2013 v brazilském Rio de Janeiru. Kdoví, zda bude mít Havlíčkův Brod své zástupce i za dva roky v Brazílii...

Celkový dojem z poutě byl vynikající. Byli jsme v centru událostí, byli jsme v tom davu spolu se Svatým otcem. Možná jsme všemu nerozuměli, možná jsme všechno tak podrobně neviděli jako doma v u televize, ale osobně jsme zažili, co to znamená být zakořenění v Kristu v dvojmilionovém davu mladých z celého světa.

Děkujeme všem farníkům a rodičům, že jsme se toho celosvětového setkání mohli zúčastnit.

Vlad'ka, Dominika, Kristýna, Dominika, Dan, Martin, Lukáš a P. Tomáš

Farní den

O druhém zářijovém víkendu se uskutečnil v naší farnosti farní den. Je to setkání přátel, kamarádů, dětí, mladých a starších; setkání všech, kteří do farnosti patří. Letošní setkání se uskutečnilo při příležitosti Dne evropského dědictví a připravoval je skautský oddíl Blesk.

V sobotu 10. 9. 2011 bylo na děkanství rušno. Už od rána se na farní zahradě stěhovalo a chystaly se různé prostory pro skautské soutěže. Skauti připravili také stan a blízké ohniště. Před 14. hodinou se na faře začaly scházet děti, které měly předvést divadelní vystoupení. Pak začali přicházet další farníci a ostatní návštěvníci.

Jelikož bylo opravdu krásné slunečné počasí, mohl pan vikář Hroznata přivítat na farní zahradě více než 150 farníků a přátel. Příjemné odpoledne otevřelo divadelní představení dětí „O milosrdném samaritánovi“, které bylo skutečně výborně umělecky zpracované a všem se moc líbilo. Pod stanem se potom u mikrofону vystřídaly dvě hudební skupiny Vý-Bůch a Dokořán s krásnými písničkami. Mezitím si děti mohly zasoutěžit nebo si zkusit různé sportovní či pohybové aktivity na farní zahradě. Skauti z oddílu Blesk se opravdu snažili připravit zajímavé disciplíny, a tak se sobotní odpoledne neslo v duchu rytířského klání. Děti si mohly vyzkoušet střelbu z luku, rytířský souboj s rozličnými „zbraněmi“, na horolezecké stěně se pokusily osvobodit princeznu a nebo si zkoušely promýšlet taktiku při přípravě k boji. K velkému obveselení všech zahráli skauti také krátkou scénku.

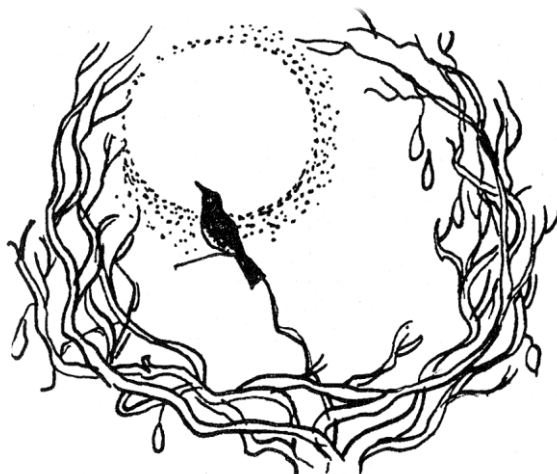

Ve farním sále bylo možno vidět fotografie z farních akcí za uplynulý rok a očekávané video z farního dětského tábora Jeníkov 2011.

V 18 hodin byla sloužena v kostele večerní mše svatá. Po mši svaté jsme farní den zakončili opékáním na farní zahradě. K posezení u ohně nám hrál a zpíval písničkář Pavel Lutner, a tak někteří zůstali až do pozdních večerních hodin.

Bylo to příjemné setkání. Všechny spojovala dobrá nálada a ochota něco hezkého s farností prožít. Velký dík patří našim skautům, kteří připravili podstatnou část programu, ale také všem ostatním, kteří se zúčastnili. Těšíme se, že příští rok se přijdou podívat i další naši farníci, které známe zatím jen z kostelních lavic.

(trh)

"Z léčebny"

Při jedné pastorační návštěvě v léčebně se mě jeden klient, sedící v parku na lavičce a užívající si podzimního slunce, zeptal, spíše utrousil přes rameno, když jsem ho míjel: „Kampak s tou taštičkou?“

Říkám, že na návštěvu na jedno oddělení a pokračuji v chůzi, když uslyším:

„To toho moc nenesete...!“

Ta poznámka mi vrtá hlavou a přemýšlím, co vlastně těm lidem neděli co neděli přináším.

Je pravda, že chodím takřka s holýma rukama, takže se může zdát, že de fakto nic, a přesto po chvíli s hřejivým pocitem říkám v duchu sám sobě:

„Dobrou zprávu v Božím slově i modlitbě, že je má Bůh rád a že na ně nezapomněl.

Boží lásku ukrytou v Eucharistii. Lidské přátelství ukryté ve společně stráveném čase a krátkém vytržení z každodenního stereotypu.“

Je to málo?

Možná mnohdy přicházíme k lidem jako chudí příbuzní a nezahrnujeme je pozorností měřitelnou hmotnými věcmi, a přesto, pokud přicházíme jako Boží poslové, neseme dary přímo královské.

P.T.

Jan Zahradníček

PODZIMNÍ

List za listem klouzavě klesá k zemi,
rok poroučí se včelám, ptákům, snům.
Sad v rozkladu je, mezi haluzemi
kadidlo tlení stoupá k nebesům.

Hrdličky slyšíš přes stromy a střechy,
zajiskří sluncem jejich křik a dům
zas v šero potápí se pod ořechy.
Co list to políbení mrtvým rtům.

Na hroby sesouvá se listí rzivé.
Za všechno vzdálené, za všechno živé
do mlhy zaúpěly hlasy hrdliček.

Domov a dětství, mrtvých dávné tváře
zblízka zas vystávají z vlhké záře.
Podzimní hořkost vdechuješ jak lék.

Dušičky v rozmezí jedné generace

Vybavuji si vzpomínky na svátek Dušiček ve svém dětství před sedmdesáti lety. Tehdy jsme všichni ve škole chodili na náboženství dvě hodiny v týdnu a ve třídě byl zavěšen kříž. Náboženství bylo něčím tajemným a spíše vzbuzovalo strach, poněvadž se běžně v řeči dospělých užívala rčení: „Pán Bůh tě potrestá, přijdeš do pekla, dopouštíš se hříchu.“ Bůh byl synonymem všech dost nepříjemných povinností jako modlit se, nelhat, nenadávat, neposmívat se, neprat se, nemluvit sprostě a necudně, ale poslouchat rodiče, být pilný, trpělivý a způsobný. V dětské mysli jsem všemu tomu věřil, chtěl vyžadované povinnosti plnit s dobrým předsevzetím, ale raději jsem pomáhal otci v krámě, rovnal zboží, otvíral bedny a uklízel. Přitom otec často něco vypravoval, třeba jak žijí domácí zvířata a jak se musí o ně pečovat; to se mi líbilo nejvíce. Rád jsem s dědečkem seděl na kozlíku bryčky a přál si kočírovat koně.

O Dušičkách ožily hřbitovy květinami a věnci, hroby chudých byly aspoň ozdobeny smrčím. Zapalovali jsme svíčky a říkali si, kde prarodiče a sourozenci leží a vzpomínali na ně. Pomáhali jsme při úpravě hrobů a modlili se u nich. Pobožnosti na hřbitově u hlavního kříže se zúčastnila celá kolatura. Jezdit na hroby byla taková všeobecná povinnost a příbuzní přijížděli z daleka. Oživovaly se vzpomínky na zemřelé a vyvstávaly myšlenky na vlastní smrt, udržovala se vážná nálada. Na to dbala i scéna ochotníků a kolem svátku Všech svatých uváděla truchlohry. Zvyklostem ze svátku Dušiček se přizpůsobily domácnosti, školní docházka, obchody i doprava osob. Ještě v roce 1947 na železniční trati z Pardubic do Havlíčkova Brodu byl vypraven druhý souběžný vlak do Skutče, aby vypomohl při návalu pasažérů.

V kostele se vědělo, že důstojný pán má zvláštní privilegium, aby mohl na Dušičky sloužit tři mše svaté. Po první mši odešel do sakristie a vzápětí se vrátil k oltáři, aby sloužil druhou; zrovna tak třetí. Pobožnosti a modlitby na hřbitově byly obdařeny zvláštními odpustky při každé návštěvě. V Orlických horách přetrvával zvyk, že věřící po získání odpustků kostel opouštěli a opětně se vraceli, aby se pomodlili za další zemřelé. V promluvách se zdůrazňovala slova svatého apoštola Pavla, že každému člověku je určeno zemřít, a tradovaly se příklady, k čemu slouží očistec. Latinská sekvence při mši „Dies irae, dies illa solvet saeculum in favilla...“ (v Schallerova misálku přeložená „Onen den, den hněvu lkavý, zruší čas, dým vzejde tmavý...“) zaznívala mohutně a velebně. Text inspiroval řadu hudebních skladatelů k vrcholným dílům.

V naší obci byl jenom hřbitov u evangelické kaple. Tam pochovávali pouze evangelíci a také tam přijali urnu s popelem svobodomyslného místního poštmistra. Tím jsem se poprvé dozvěděl, že se provádí i pohřeb žehem. Katolický hřbitov byl v místě farního kostela, od nás vzdálený po cestě zkratkou přes řeku Doubravku asi $\frac{3}{4}$ hodiny pěší chůze. Rodiče si stěžovali, že je to daleko. Za studií v Pardubicích jsem navštívil krematorium vystavené ve dvacátých letech podle plánů Pavla Janáka;

měl v něm rozloučení náš náhle zemřelý třídní profesor. Tenkrát byla krematoria pouze v Praze, Brně a později v Nymburce. Moje paní bytná si stěžovala, že církev neuznává kremaci a že ani nedovolí zazvonit hrany. Pokud rodina chtěla obětovat zádušní mši, oficiální její intence zněla „za duše v očistci“.

Již v dětských letech jsem cítil disharmonii v názorech některých blízkých lidí na víru a praxi církve. Později jsem se dozvěděl, že naše oblíbená učitelka se dala vypsat z církve, jak bylo u mnohých učitelů zvykem po převratu v roce 1918, řídící učitel byl v těchto záležitostech skeptik, druhý byl asi evangelík kaceřovaný jako nevěrec. Katoličtí učitelé se na dalších stupních ztráceli a stávali se výjimkou. Mezi sousedy měli proticírkevní názory především legionáři. Eroze víry zmohutněla nástupem socialismu, který víru ideologicky pronásledoval. Bylo žalostné, kolik masek si lidé vyměnili. Z těch padesátých let si vzpomínám na jednu studentku, která mně v dobrém přesvědčení sdělovala námitku proti víře v tom, že není kam prostorově umístit očistec, peklo a ráj. Snažil jsem se vysvětlit námitku analogií z kosmologie a teorie relativity. Nyní při vývoji přírodních věd bych již měl lehčí práci. Tehdy tím materiálním chápáním byli studenti tak prosáklí, že se s nimi těžko dalo hovořit.

Rozrušování víry v masách soustavně pokračovalo, jen jeho intenzita se různě měnila podle politické situace a potřeb. Naproti tomu odolávaly malé skupinky či jednotlivci a vytvářela se o to krásnější ohniska vytrvalých jedinců. Na konci osmdesátých let jsem na hřbitově v rodné farnosti však zažil zklamání tamějšího duchovního, když o Dušičkách zůstal prakticky sám při pobožnosti pod křížem a houfy návštěvníků hrobů zůstaly mimo. Rovněž počty křížů a jiných křesťanských nápisů na pomnících řídly.

V době svého vnitřního tápání s tendencí vzpoury jsem se snažil přijmout svátek Dušiček jako reálný obraz lidského putování, které má další východisko. Trochu jsem se opřel o Březinovu myšlenku lidského společenství, jež zahrnuje živé, mrtvé a nenarozené. Stáří má tu výhodu, že může posoudit proměnu svých dřívějších představ a naplnění v realitě. Ozřejmí si až tragickou platnost některých myšlenek. Teď mám na mysli úsloví, že Bůh píše rovně na křivých řádcích našeho života.

Mnoho se v církvi v období mého života změnilo. Především od 2. vatikánského koncilu, který nepřijal žádný nový věroučný článek, ale naslouchal Duchu svatému a lidu Božímu. Svátek Dušiček se svým symbolem světla na konci života se slaví nadále a zůstává křesťanskou kotvou. Liturgie je v lidovém jazyce, pohřeb žehem je zrovnoprávněn, nevylučujeme nikoho ze hřbitovů, usilujeme o ekumenismus, přírodní vědy se přednášejí na katolických institutech stejně jako na univerzitách. Jen Evropa se proklamativně více odvrátila od křesťanství. Zato ostatní svět ji nahradil několikanásobně.

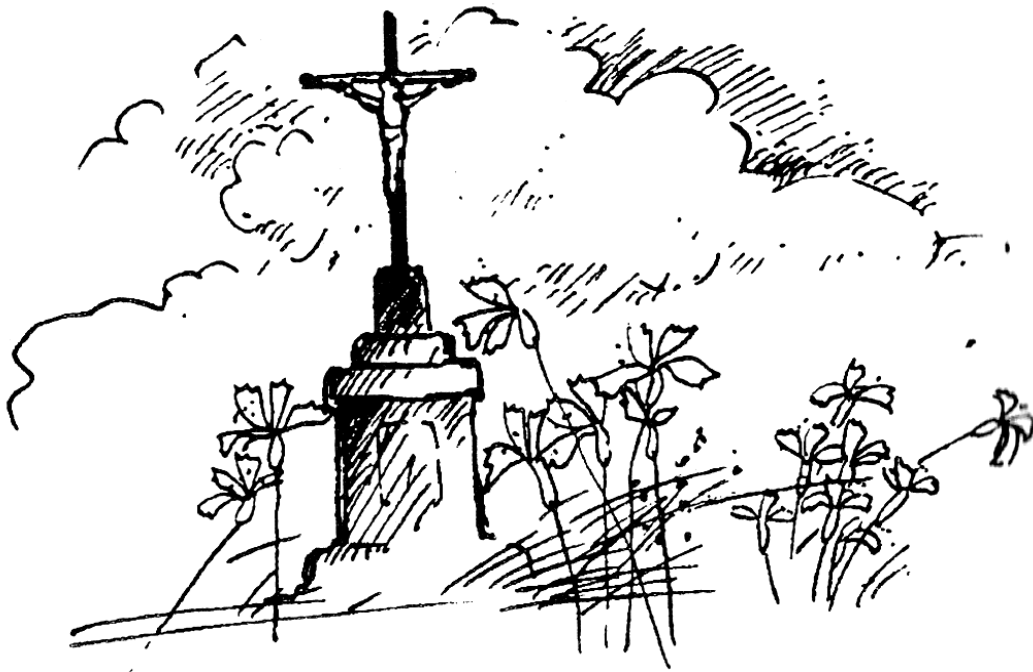
M. Šulc 18.9.2011

Karl Rahner

Modlitba za zemřelé

Chci před tebou, Pane, vzpomenout na své mrtvé. Na všechny, kteří patřili ke mně a odešli. Připadá mi, jako by se mnou životem šla velká skupina lidí a každým okamžikem se někdo mlčky odloučil, odbočil z cesty a ztratil se ve tmě. Skupina je stále menší a tišší a jednoho dne také já mlčky odbočím...

Ti, kteří odešli, mlčí. Napodobí tvé mlčení. Zůstávají pro mne skrytí, protože vešli do tvého života. Slova jejich lásky ke mně splynula s jásotem tvé nekonečné lásky. Zde na světě se my lidé ustaraně a uspěchaně ujišťujeme o vzájemné lásce. Ty však chceš, abychom na důkaz víry pomocí skutků lásky opustili sami sebe a smysl svého života našli v tvém životě. V něm žijí ti, kteří nás předešli. Protože žijí, mlčí. My naproti tomu hlasitě mluvíme, abychom zapomněli, že jsme smrtelní.

Pořad bohoslužeb - dušičky

Úterý 1. listopadu a středa 2. listopadu:

8:00 mše sv. v kostele Nanebevzetí Panny Marie

18:00 mše sv. v kostele sv. Vojtěcha

Neděle 6. listopadu:

15:30 dušičková pobožnost na novém hřbitově

Odpustky pro duše v očistci

1.a 2. listopadu

Dne 1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli **kostela** získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek - **sv. zpověď, sv. přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce** je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela **Modlitbu Páně a Vyznání víry**.

Od 1. do 8. listopadu

je možno získat po splnění **tří obvyklých podmínek** (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Sv. otce) denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo **hřbitov** a **pomodlí** se tam třeba v duchu za zemřelé.

V ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkaný úřad Havlíčkův Brod,

Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod

tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: agape.hb@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.